

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa T. C.

przeciwko K. S.A. w K.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 czerwca 2017 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt V Pa (...) Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa T. C. przeciwko K. S.A. w K. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 25 czerwca 2015 r., sygn. akt IV P (...), którym Sąd ten oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy uznał rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego za prawidłowe, lecz z innych powodów, aniżeli przyjęte przez Sąd pierwszej instancji. Sąd odwoławczy odmiennie niż uczynił to Sąd Rejonowy uznał, że przeprowadzone w sprawie

dowody i dokonane na ich podstawie ustalenia taktyczne dają podstawę do stwierdzenia, że wskazana przez pozwaną w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. jest zarówno konkretna jak i rzeczywista.

Sąd drugiej instancji ocenił, że nieuprawnione jest twierdzenie, że przyczyna nie została w ogóle wskazana, ponieważ wynika ona z treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, jak również brak było dowodów przemawiających za tym, że wskazano inną przyczynę niż ta, która legła u podstaw rozwiązania umowy o pracę i w końcu nie można przyjąć, że wskazana przyczyna nie była dla powoda zrozumiała. Jako przyczynę rozwiązania z powodem stosunku pracy pracodawca wskazał ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na zawarciu z firmą D. niekorzystnej dla pozwanej umowy. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulegało wątpliwości, że tak sformułowana przyczyna rozwiązania z powodem umowy o pracę była dla niego zrozumiała, bowiem z oświadczenia pracodawcy wynikała istota zarzutu stawianego powodowi. W ocenie Sądu odwoławczego powód, który jest osobą wykształconą oraz doświadczoną z racji pełnionych w przeszłości funkcji nie miał trudności ze zrozumieniem zarzutu stanowiącego podstawę rozwiązania z nim umowy o pracę tym bardziej, że kwestie związane z zawarciem umowy z firmą D. były mu znane doskonale ponieważ był osobiście zaangażowany w zawarcie tej umowy. Określenie „zawarcie umowy niekorzystnej dla Spółki”, choć ocenić je można jako ogólne, to jednak spełniało zdaniem Sądu wymóg konkretności. Podana przyczyna była zrozumiała, jasna, a przede wszystkim znana pracownikowi. Tym samym Spółka określiła konkretnie na czym polegało ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych przez powoda, a zatem T. C. przy tak określonej przyczynie rozwiązania z nim stosunku pracy był świadomy z jakiego konkretnie powodu nastąpiło zakończenie stosunku pracy.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego podana przez pozwaną Spółkę przyczyna rozwiązania z T. C. umowy o pracę, była przyczyną konkretną rzeczywistą i uzasadniającą rozwiązanie z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w całości. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujący rozbieżności w orzecznictwie sądów Wątpliwości interpretacyjne i łączące się z tym rozbieżności w orzecznictwie sądów, dotyczyć miałyby przede wszystkim przepisu art. 30 § 4 k.p., w zakresie dotyczącym stopnia skonkretyzowania przyczyny rozwiązania umowy o pracę, jaką pracodawca ma obowiązek podać pracownikowi w piśmie zawierającym oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, ale także przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zakresie prawidłowego kwalifikowania zachowania zatrudnionego (działania lub zaniechania) jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik pozwanego wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o wydanie postanowienia o odmowie jej przyjęcia do rozpoznania, a w razie jej przyjęcia do rozpoznania, o oddalenie skargi kasacyjnej, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecnictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecnictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.; z 8 lipca 2009 r., I CSK

11/09, niepubl.; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby w istocie zachodziła potrzeba wykładni powołanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa. Skarżący nie zawarł w skardze kasacyjnej wyodrębnionego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczając się jedynie do lakonicznego wyводу na końcu uzasadnienia skargi kasacyjnej. Nie można uznać, aby skarżący w ten sposób w wystarczającym stopniu wykazał potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa. Należy bowiem zauważyć, że pełnomocnik powoda wskazał zaledwie jedno orzeczenie dotyczące art. 30 § 4 k.p., w żaden sposób nie uzasadnił dlaczego wykładnia tego przepisu budzi jego zdaniem poważne wątpliwości, nie wskazał żadnych orzeczeń sądów świadczących o istniejącej rozbieżności w orzecznictwie. Skarga kasacyjna zawiera jedynie polemikę powoda z prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.